

ДО СУТНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ

Мирослав САВЧИН

Досвід підготовки монографій “Психологія відповідальної поведінки”, “Духовний потенціал людини”, “Методологія психології”, “Духовна парадигма психології”, “Здатності особистості” дозволив узагальнити деякі думки про болочу суспільну проблему – українську національну ідею (УНІ).

По-перше, її має сформулювати визнаний сучасний національний авторитет, тобто той, хто є лідером і совістю української політичної нації.

По-друге, вона має бути сформульована у метафоричній формі, яка визначатиме рух української політичної нації у полі найголовніших смислів та цілей, у просторі та часі; ця метафора – серце, розум, воля діянь кожного українця, а не пустослів'ю (наприклад, метафора Л. Кравчука “Маємо те, що маємо”, яка, навпаки, присипає серце, розум і волю, або метафора Л. Кучми “Україна не Росія”, яка те ж не несе високого творчого потенціалу для українських громадян, бо зорієнтована на протиставлення).

По-третє, врахувавши, що прийняття національною свідомістю та свідомістю громадян національної ідеї є тривалим процесом, навіть враховуючи можливості сучасних засобів комунікації, вона має бути постійно артикульована та відтворювана у всіх сферах життя (в засобах інформації, відтворювана у владі, в системі освіти, політиці, охороні здоров'я, мистецтві, спорті та ін.).

По-четверте, в національній ідеї має бути закладена ідея про автентичну природу людини в єдності духу, душі і тіла та модель здорового суспільства, при чому, не обов'язково все наслідувати, а самостійно створювати.

По-п'яте, громадянське суспільство та влада системно втілюють у життя національну ідею.

Слід врахувати, що національна ідея помирає в міжособній боротьбі її авторів за пріоритети, через некритичне сприйняття ворожих і злотивних ідей, через прагнення до влади як засобу збагачення, егоїстичне політичне самоствердження, просто з причини особистісного егоїзму представників еліти тощо.

Видається, що у змістовому плані національна ідея стосується таких *цілей* та *завдань*:

1) формування нової системи влади та забезпечення її ефективного функціонування, добір та формування патріотичної бюрократії; сучасна влада функціонує дуже неефективно (інших епітетів не буду використовувати). Її постійно, методично та системно слід перезавантажувати (і не тільки через механізм виборів та перевиборів), контролювати і контролювати, стимулювати і стимулювати, підтримувати і підтримувати, допомагати і допомагати, розвивати і розвивати.

2) побудова повноцінної функціонуючої національної держави, яка забезпечує якісний добробут, здоров'я і розвиток громадян, оборону країни, розвиток науки, освіти, охорони здоров'я, культури, спорту, активно підтримує національні таланти тощо;

3) зміцнення національної безпеки (військової, економічної, інформаційної, політичної та інших видів безпеки);

4) побудова громадянського суспільства, яке реалізує національну ідею, вибудовує національну державу та національну політику;

5) розвиток національної свідомості та самосвідомості громадян;

6) реалізація духовної концепції функціонування та розвитку суспільства, основою якої є врахування автентичної природи людини в єдності духу, душі та тіла;

7) підготовка української нації до співжиття з іншими націями у сучасному глобалізованому та гостро конкурентному світі; здобуття високого статусу, лідируючих позицій та позитивного іміджу українського народу та української держави на міжнародній арені;

8) оволодіння громадянами конструктивними національними якостями (наприклад, робити все якісно, культивувати здорову конкуренцію, взаємна підтримка тощо) і звільнення від деструктивних (свідомо називати не буду);

9) виховання української еліти, яка постає з дитинства, і не в першому поколінні, знатиме свою історичну місію в українській справі, а громадянське суспільство докладає активних зусиль для зростання нових українських лідерів (як це робить бджолина сім'я, яка замінює стару матку) та оберігає їх від нападу злих ворожих сил і створює їм умови для патріотичної діяльності;

10) лідери нації займаються постійним стратегуванням, метою якого є визначення, довизначення та перевизначення в нових умовах цілей і пріоритетів прогресивного розвитку українського суспільства та вираження національним авторитетом цих цілей для суспільної свідомості засобами політики, науки, мистецтва, спорту тощо;

11) реалізація стратегії інноваційності в розвитку суспільства та окремих його сфер; використання досвіду цивілізованих народів у побудові національного життя, суспільства і національної держави та активне пропагування власного досвіду розвитку суспільства;

Зазначені змістові складові національної ідеї реалізуються стратегічно, синергійно, якісно та одночасно. Вимолімо в Бога, заслужимо, попросимо вже у світі сухих національних авторитетів, щоб виконували це. А кожен із нас системно, цілеспрямовано та постійно діятиме.

З повагою, надією на вдосконалення, якісне формулювання та втілення УНІ – доктор психологічних наук, професор, Мирослав Савчин.

23.01.2017 року, м. Дрогобич.

https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=274519476301074&id=100012290712471